

EMMAUS

A Nyíregyházi Emmaus Evangélikus Egyházközség gyülekezeti hírlevele
XXIV. évfolyam 2. szám, 2025. Pünkösd

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek....”

(ApCsel 1,8)

„Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” Jézus így válaszolt: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.

Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...” (ApCsel 1,7-8)

Jézus feltámadása után a tanítványok újra a földre szegezik tekintetüket. Úgy tűnik, hogy az élő Úrral való találkozás élménye ideig-óráig tartott csupán. Szeretnének többet tudni, szeretnék látni a holnapot, megbizonyosodva arról, hogy Jézus királysága végre békét, nyugalmat és biztonságot jelent mindannyiuk számára. Jézussal beszélnek, mégis Jézus nélkül gondolkodnak. Nem is vesznek tudomást arról, hogy vannak olyan idők és alkalmak, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ahogyan nem bölcs dolog a szülőnek minden gondolatát, ismeretét, tapasztalatát megosztani kis- gyermekével, úgy a mennyei Atya sem terhel meg bennünket a számunkra még felfoghatatlan, kikutathatatlan igazságaival. Hatáskörünk átlépése gyakran okoz súlyos feszültséget hétköznapijaink során. Viszonyítunk, hasonlítunk és túlságosan sokat foglalkozunk a látszattal. Egyetlen nap alatt is számtalan hatás ér bennünket. Ahhoz, hogy érzelmeink, indulataink a helyükre kerüljenek, fel kell emelni a tekintetünket. Hányszor biztatott az Úr igéje: **„Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!”** (Ézs 45,22.)

Sokan készülnek ezekben a hetekben érettségi, felvételi vizsgákra. Milyen nagy öröm, amikor a befektetett munka láthatóvá válik! Ugyanakkor küzdelmeink része lehet az eredménytelenség, kudarc megtapasztalása is. Érnek csalódások, igaztalan vádak, a létbizonytalanság okafogyottá teszi terveinket. Ezért különösképpen fontos biztatást jelent Jézus ígérete: „... erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...” – a hatalom Istené marad, ti azonban napról-napra megkapjátok, amire valóban szükségetek van. Egyedül a rend Ura képes arra, hogy bátorsággal és reménnyel töltsé be az aggódó ember életét. Ennek a vágya és igénye vezet ma is sok embert Krisztus keresztyéhez: elhagyni, ami megköt, és elkérni azt, ami az új élethez szükséges. „Tanúim lesztek...” – mondja az Úr. Tanúskodni csak arról lehet, amit magunk is láttunk és átéltünk, amiről magunk is hisszük, hogy igaz. Ő pedig alkalmassá tesz minket mennyei ajándékainak áldásával. Megtisztítja szívünket, gondolatainkat, hogy szelíden és alázatosan járjunk azon az úton, melyre elhívott bennünket.

Jézus nem sikert, hanem erőt ígért elbizonytalanodott tanítványainak. Nem sikerben, hanem erőben gazdag új életre hív, ahol nevünkön szólít, velünk vándorol és tartalommal tölti meg életünket. „Jó az Úrban bizakodni, jó az Úr!” – hirdeti az ének első sora. Kiben bízunk? Mit kívánunk magunknak és mire alapozzuk a gyermekeink jövőjét? Sorsdöntő kérdések egy bizonytalan világban. Pünkösd ünnepén a menny kapuja újra kitárult előttünk, megváltó Urunk ígérete beteljesedett: **„Én, én vagyok vigasztalótok! (...) Igéimet adom a szádba, és kezem árnyékával takarlak be, amikor újra kifeszítem az eget, és alapot vetek a földnek...”** (Ézs 51,12.16.)

Bozorády Ildikó, lelkész

Beszámoló a böjti evangelizáció négy napjáról

Az idei böjti sorozatunk vendégelőadójaként az Emmaus templomba és a Szeretetotthonba Ittész István lelkészt hívtuk meg. Az első este igéje ez volt: **„Uram, látni szeretnék Jézust”** (Jn 12,21), és ehhez kapcsolódott templomunk énekkarának az éneke: „Én lelkem, útra készülj, kísérd el Uradat”.

Sok ismeretlen arc töltötte be Isten házát ezeken az estéken, akik feltöltődni vágytak. Imádkozni Istenhez, Jézussal együttlétben, énekelve dicsőítő énekeket, és persze hallgatni Ittész István bácsi igefeleolvasását és azok számunkra érthető magyarázatát – Isten leírt

üzenetét, hogy bensőséges, élő kapcsolatban Jézussal, hitben lehessünk hallás után.

Az ige, Isten szava hozzánk a Szentírás által, a Bibliában ér el bennünket, Jézus Krisztus, az ő egyszülött fia közvetítésével. Bemutatva, ki Jézus és mit tesz értünk az Atyának szavára. Az esti ige üzenete ez volt: nagy ünnepségre Jeruzsálembe messze tájról is érkeznek hitben élő emberek, akik között sokan „látni szeretnék Jézust”. A sokaságban van néhány görög is, akik Fülöphöz mennek a kérésükkel, aki szól Andrásnak, és ők ketten, a két tanítvány együtt szólt Jézusnak. Jézus pedig így válaszolt nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.” Isten Jézust küldte el a mennyek országából, emberi alakban, Szűz Mária gyermekeként. Keresztelő János őt megkeresztelvén, galamb formájában elküldte az Atya a Szentlelket, hogy elindítsa őt, mint Isten küldöttét mindenekben a Földön. Jézus az, aki megbocsátást kérhet Istentől, mert ő magára vette a világ bűneit. Ő az ajtó Istenhez, és csak Jézus által lehetünk örökéletűek.

A magam részéről, most értettem meg igazán az elvetett búzaszemek üzenetét: az egy szem búza halála nyomán életre sarjadó kalász több magot – életet

ad. A mindennapi kenyerünkért fohászkodó, az Úrtól tanult imádságunk kérése is ez. A négy nap alatt István bácsi tartotta a szeretetotthon lakóinak a reggeli áhítatokat is, a böjti napokra előírt napi útmutató szerint – boldogan és szeretettel hallgattuk őt, mint Isten szavának átadóját. Ezek a szavak elhozták közénk a világosságot, Jézust. Mi is igyekszünk bennünk lakóvá tenni Jézust, elfogadni őt és vele élni. Isten éltesse István bácsit, és megköszönve szavait, várjuk őt vissza! „Isten, szívem néked adom. Végy szállást az én szívemben, amíg itten élek, és a hitben tarts meg engem, Vezérlő Szentlélek!” (319. ének)

Nagy Lászlóné, az Emmaus Szeretetotthon lakója

Bizonyságtétel

„Ha a földbe esett búzaszem el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (Jn 12, 21-25)

Hálát adok Istennek, hogy részese lehettem Ittész István lelkipásztor úr böjti evangelizációjának, és szívbeli köszönetem fejezem ki Bozorády András lelkész úrnak, hogy ezt lehetővé tette számomra. Ilyen tiszta, mély, egyértelmű, igaz, Isten igéje szerint való tanításra vágyik az ember lelke.

Egy olyan istentagadó, ateista környezetben nőttem fel, amely a Szovjetunió nevet viselte, ahol Marx, Engels és Lenin imádatát próbálták rákényszeríteni az emberekre, de nagyszüleinknek, szüleinknek a kereszténység üldözése közepette is sikerült megőrizni az istenhitet. Titokban megkereszteltettek bennünket, és elültették a kis mustármagot a szívünkbe. Bevallom, soká tartott, míg végre kicsírázott. Isten sokat és sokáig küzdött értem. **„Dicsérem az Urat teljes szívből az igazak környezetében és a gyülekezetben.”** (Zsolt 111,1).

Azok közé a munkások közé tartozom, akik későn, talán a legvégső pillanatban hallották meg Isten hívó szavát, és kezdtem el munkálkodni az ő szőlőskertjében. 2019-ben nagy erővel tört rám az Isten igéje utáni vágy, és olvasni, tanulmányozni, kutatni kezdtem a Szentírást. Megtapasztaltam, hogy csak a napi élő kapcsolat Istennel vezethet el az igazságra. A vasárnapi kereszténység nem elég. Hálás vagyok, hogy Ittész István útmutatása megerősítette bennem, hogy az igaz hívó feladata: olvasni és kutatni az írás

mélységeit, Isten vezetését kérve a Szentlélek által. Ha nemcsak fél szívvel vagyok az Úr, hanem teljes szívemből, lelkemből és elmémből szeretem Őt, akkor tudom valóban odavezetni hozzá a keresőket, mint ahogy tanítványai, Filep és András tették a görögökkel, vagy akár azokat is, akik kétségbeesve tévelyegnek a világban lévő megtévesztések miatt. Bármilyen megoldást is kínál a világ számunkra, csak egy igaz út van: Jézus Krisztus, a mi Megváltónk és Szabadítónk.

Az evangelizáció során megértettem, hogy minden, ami Isten és közém áll: bálványimádás és paráznaság. A világ ura, Sátán, azt ígéri, hogy az embert istenné teszi – Homo deus leszel, ha követed őt és elfogadod a transzhumanizmust. Ma már világméretű találkozók hangzik el, hogy olyan mértékben lehet testeket, agyakat és elméket tervezni, amelyek az embert „ember-istenné” alakítják át, mivel az emberi biológia mostanra feltörhető, módosítható és átírható. Szerintük a Homo sapiens már nem tud lépést tartani a mesterséges intelligenciával, ezért „superman”-né kell alakítani, ami által örök életet nyer. Úgy vélik, a teremtetten ember „hibás”, és ezt a hibát ki kell javítani úgy, hogy keresztezik a mesterséges intelligenciával, és létrehoznak egy új teremtményt, a „fél gép, fél ember”-t. Sajnos egyes keresztény gyülekezetek is azt hirdetik, hogy az MI (mesterséges intelligencia, informatikai tudományág) nem más, mint „Isten teremtettségének ékes bizonyítéka”, miközben egyre több szakember hívja fel figyelmünket a veszélyekre, amelyeket magunk is látunk, de homokba dugjuk a fejünket. A gyerekeink, unokáink néhány perc alatt megoldják a legnehezebb házi feladatot, és most már minden kérdésben az MI-hez fordulnak elsőként, megkerülve és felülírva a szüleik és tanáraik véleményét. Hát valóban ezzel a semmilyen erkölcsi ítélőképességgel nem rendelkező „intelligenciával” akarjuk egyesíteni az emberi tudatunkat és lelkünket? Most még kívül van, ellenállhatunk neki, de egyesek célja az, hogy a Szentlélek templomát, az emberi testet egyesítsék és megfertőzzék vele. Valóban Isten akarata ez? Tudjuk, hogy Isten Szent, tökéletes, abszolút igazság, és nincs benne semmi hamisság. **„Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”** (Jn 3,16) Jézus Krisztus meghalt értünk a kereszten, hogy örök életet adjon nekünk. Csakis Ő adhat örök életet és vele együtt azt a dicsőséges testet, amelyet nekünk szánt. Isten Fia vérét ontotta értünk a kereszten az örök élet zálogaként, és Krisztus vére az oltárnál nem keveredhet semmilyen bálványáldozati vérrel. Kérem az én Istenemet a 25. Zsoltár szavaival:

„Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess engem a te igazságodban, és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, minden nap várlak téged.” (Zsolt 25,4-5)

Sebi Judit, a Bibliakör tagja

2020 februárjában az egyetem miatt kb. 450 km-re voltam az otthontól.

Hiányzott a család, gyülekezet, de a legjobban mégis az, hogy az Úr szóljon hozzám, hogy tudjam, rendben vagyunk. Egy vasárnap reggelen elindultam egy akkor még számomra ismeretlen gyülekezetbe. A szívem arra éhezett, hogy halljam az Urat, amint újra személyesen szól hozzám. Vágytam a ígére, ami megaláz, megítél, de fel is emel és bekötözi a sebeket.

Megtapasztaltam már sok alkalommal, hogy Isten ígéje gyógyulást hoz az életembe, az íge nem üres beszéd, hanem ereje van. Aznap is erre volt szükségem. Útközben gondolkoztam rajta, mennyire nem vagyok elég az elvárásoknak, mennyire hiányos vagyok keresztényként, és nem vagyok elég jó. Úgy éreztem nem tudok 100%-ot nyújtani. És feljött a kérdés, hogy látva a hibákat, hogy lehetek így Isten gyermeke? Ilyen gondolatokkal érkeztem meg a gyülekezeti házhoz. Az ajtóban egy férfi volt, aki elveszettség érzésében nagyban segített azzal, hogy kedvesen megkérdezte, voltam-e már itt, majd keresett nekem egy helyet, a zsúfolt teremben. Az ígehirdető mögött egy kereszt volt. Üresen. Rá volt írva, hogy 100%. Nekem már ez is elmondott mindent, és csak néztem a keresztet, és beszéltem az Íge. Akkor újra megértettem, hogy Jézus 100%-a mindent fedez. Elég mindenre. Nem tudok, és nem is kell hozzátennem. Végezzük a munkánkat, éljük az életünket, vannak, akik folyton küzdenek azzal, hogy még jobbnak kell lenniük, még többet kell tenniük... de ennek soha nincs vége. Nagypénteken, Húsvétkor Jézus volt az, aki megtett mindent. A történet nem rólunk, hanem arról a Megváltó Úrról szól, aki **„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.”** (Kol 2, 14) Jézus halála neked és nekem életet hozott. Sokszor nem érzem magam jónak, de nem ez számít, mert nem az az igazság, amit érzek vagy amit mondanak rólam mások, hanem amit Jézus mond rólam. Elég nekem és neked is az Ő kegyelme, mert az ereje a mi erőtlenségünk által ér célhoz...

Soltész Regina, gyülekezeti tag

Jószomszédsági nap

Május 24-én szombaton rendezte meg gyülekezetünk a hagyománnyá vált jószomszédsági napot. Sajnos, az esős idő nem tette lehetővé, hogy a korábbiakhoz hasonlóan kerti programokkal is várjuk a vendégeket, és a fiatalok talán kissé szomorkodtak is azon, hogy a szokásos focimeccs ezúttal elmaradt. Annál izgalmasabbnak ígérkezett azonban a lelki épülésünkre szolgáló templomi előadás. Meghívott vendégünk Tomasovszki Pál nyíregyházi református kántor volt, aki a házastársi csendesnap előadója, Boros Lajoshoz hasonlóan szintén börtönviselt ember.

Életének ezen nehéz szakaszára azonban Isten kegyelméből nem megkeseredve tekint vissza, hanem magával ragadó őszinte hittel beszélt igazi megtéréséről, benti életének megváltozásáról és arról, ez miként sugárzott belőle akként, hogy társai és őrei is felismerték

benne az új embert: „**...ha nem lett volna velünk az Úr, amikor ránk támadtak az emberek, akkor elevenen nyeltek volna el bennünket.**” (Zsolt 124, 2-3). Urunk valódi kegyelme folytán minderről gyermekei és felesége körében, boldog apaként és férjként, zenei képességeit a megszabadításunk dicsőítésére felhasználva tehetett bizonyosságot. Az általa írt „Rendez-Ő, avagy: így készült életem filmje” című könyvet sokan megvásároltuk, mert részleteiben is meg szeretnénk volna ismerni ezt a valódi XXI. századi tanúságtételt. Az előadást szeretetvendégség követte, melyre az otthon konyhája által biztosított virslis ebéd mellé gyülekezetünk tagjai különféle desszertekkel kedveskedtek. Bár zömében az ismerős testvérekkel találkozhattunk, bízunk abban, hogy a rendezvényre ellátogató vendégeink is lelki ajándékokkal tértek haza, és talán viszontláthatjuk őket rendszeres gyülekezeti alkalmainkon is. Imádkozzunk érte!

Dr. Simon Attila, presbiter

Pünkösdi kvíz

Ebben a kiadványban a gyermekeknek szeretnénk kedveskedni egy fejtörővel. Aki ügyesen megfejti a 10 kérdést és bedobja a gyűjtőládába, mindenképpen ajándékban részesül! Nyugodtan kérdezz a szüleidtől!

1. Mit ünnepünk Húsvétkor?

a. Jézus feltámadását b. Jézus születését c. a Szentlélek eljövételét

2. Mikor van Pünkösöd? Húsvét után

a. 20 nappal b. 30 nappal c. 50 nappal

3. A Szentlelket milyen alakban ábrázolják?

a. pillangó b. galamb c. oroszlán

4. A fiúk mit tettek Pünkösdkor a szeretett lány ablakába?

a. orgonát b. vörös rózsát c. pünkösdi rózsát

5. Hol tartják a leghíresebb búcsút?

a. Kalocsán b. Csíksomlyón c. Egerben

6. Mennyi időre választottak régen pünkösdi királyt?

a. egy hónapra b. egy napra c. egy évre

7. Mi a Pünkösöd szó eredete?

a. héber: „leszállás” b. görög: 50 (pentékoszté) c. arámi: „Isten jelenléte”

8. Ki lehetett pünkösdi király?

a. aki a legnagyobb hordót fel tudta emelni b. aki megnyerte a fogathajtó versenyt c. aki kívülről megtanulta Máté evangéliumát

9. A pünkösdi királynak milyen előjogai voltak?

a. mindenki kalapot emelt előtte az utcán b. nem kellett fizetnie a kocsmában és meghívták minden mulatságba c. ő volt a bíró arra az időre

10. Mi a Szentlélek pünkösdi érkezésének jele?

a. szivárvány b. szél és lángnyelvek c. villámlás

Összeállította: Dr. Bakk Judit

A döntő pillanat

Tízéves voltam. Vacsora után
Kisurrantam a hintahelyre még.
Ezer szemével, tündöklő szemével
Engem nézett az augusztusi ég.
Mert tudta jól: eljött a pillanat,
Hogy én is ráemelem szememet,
S az első látás megpecsételi
A rólam megírt költő-végzetet.

Megragadtam a hinta kötelét,
Lendültem a mosolygó ég alatt...
Egyszer csak fölvettem szememet,
S szemem, mint a halotté, fennakadt,
Megtört a hinta lendülete is.
A csendben, messze, harsogott a gát,
Elénekelte az én életem
Egyetlen, örök szerelmi dalát.

Ó, szép volt akkor farkasszemet nézni
Ezer szemmel egy régi éjszakán,
Azóta mindig ezer szembe nézek,
És fennakadok millió csudán.
Ezer szemével, tündöklő szemével
Akkor megáldott, - s megrontott az ég:
Egy szempárba egészen elmerülni
Azért nem tudtam eddig soha még.
(1927)

Reményik Sándor (1890-1941) evangélikus erdélyi költő volt, líráját meghatározta a Trianon utáni haza iránt érzett szeretete. Életéről Jelenczky István készített dokumentumfilmet 2018-ban *Öröktűz I-II. „Egy lángot adok, ápd, add tovább”* címmel.

Gondolatok a döntésről

Minden cselekvő életében előbb-utóbb helyet kap valamilyen megbánás, amely gyakran, és leginkább a bűn következményeinek láttán, azonnal követi is a cselekedetet, mint az áruló Júdás esetében. Krisztus keresztre feszítésének jelenetéből Munkácsy Mihály azt is megfestette *Golgota* című képén, amint a sokaság éppen elhagyni készül a helyszínt. Itt több ábrázolt alak arcán nemcsak közöny, hanem döbbenet, rejtett megbánás és félelem tükröződik, és van, aki szinte kétségbeesetten menekül.

A mulasztások, amelyeknek szintén csak utólag ismerjük fel a jelentőségét, az elmulasztott lehetőségek is fájdalmasok, és azután örökre bánhatjuk ezeket. Isten teremtménye, az ember sokszor gyengének bizonyul, ha a saját szabad döntéseire van utalva. Előfordul az is, hogy nincs tudatában a szabad akaratának, és így a döntést magát is elmulasztja. A választásban támaszt nyújtó Szentlélek szava ugyanis szelíd és halk, míg a Gonosz alattomos és sürgető. Sokan tagadják a gonosz erő működését a világban, a keresztény ember azonban világosan látja ezt a kettősséget, és megtapasztalja a saját életében is.

Ezért különösen örömteli érzés tudni, hogy vannak, akik már gyermekként átéli az elköteleződés élményét. Versében Reményik Sándor arról tesz vallomást, hogy szívét és egész lelkét annyira betöltötte az emberi lét földi és földöntúli csodája, hogy nem maradt benne hely még a szerelemnek sem, mint erre a vers utolsó két sora utal. Megtudjuk azt is, hogyan történt ez a „millió csudával” való elköteleződés: váratlanul, titokzatos módon érintette meg a földön és mennybolton túli valóság, amikor egy este, még gyermekként ráemelte szemeit az augusztusi égre. Nem egyszerűen csak nézte azonban, hanem a befogadás teljes bizonyosságával fordulva a mennybolt felé, „látást” is nyert, felismerést, amely örökre visszhangot keltett benne, és azután át tudta adni magát ennek a felismerésnek. A hétköznapi látvány nem csupán varázslatos szépségével ragadta meg, hanem mint a teremtés csodáját tudta azt befogadni. Mindössze annyi történt pedig, hogy felnézett a tiszta, esti égboltra. Közömbös nyugtázás helyett nyitott szívvel fogadta azt, ami eléje tárult, és így nemcsak nézett, hanem **látott**. Ha ezt elszalasztotta volna, ki tudja, megismétlődött volna-e az alkalom és hogyan? Isten kegyelme sok lehetőséget tár elénk, ám ezek soha nem megépített utak, amelyek között csak választanunk kell – a döntés cselekedetre váltása miránk bízott.

A jerikói vak koldus is felismerte a fordulatot rejtő pillanat jelentőségét az életében: most érkezett el az, hogy segítséget kaphat! (Lk 18,35-43) Csodálatos gyógyításai miatt Jézusnak híre volt, így amikor a vak ember meghallotta, hogy a názáreti Jézus megy arra, a sokasággal nem törődve kiáltozni kezdett: „**Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!**” Úgy szólította meg, azon a néven, „Dávid fia”, ahogyan a Bibliában Ézsaiás megjövendölte Isten fiát, a Messiást (Isai Dávid király atyja volt): „**Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtas sarjad gyökereiről.**” (Ézs 11,1-5) A koldus így, minden részletében felismerve a pillanatot, nem engedte, hogy a tömeg elhallgattassa. Nem egyszerűen csak remélte, hogy a sorsa jobbra fordulhat, hanem cselekvő módon hinni is tudott ebben. Amikor Jézus megkérdezte, hogy mit akar, mit tegyen vele, ő teljes bizonyossággal, a kételkedő reménykedés árnyéka nélkül tudta kijelenteni: „**Uram, hogy lássak.**” Olyan egyszerűnek tűnik, mégis milyen hatalmas dolog! A vak koldus felismerte nemcsak azt, hogy itt van egy ember, aki csodálatos gyógyításairól híres és látnia kell, mint tette ezt Zákeus, amikor felmászott a fügefára (Lk 19, 1-10), hanem azt is, hogy hozzá fordulhat segítségért, mert ő biztos gyógyulást ad, sőt nem csupán felismerte ezt, hanem elszántan követte is! Ahogyan Zákeus is azonnal túljutott saját kíváncsi voltán és Krisztus követője lett.

Minden pillanatban egy igaz lehetőséget valósítunk meg, vagy elveszítjük azt. Mi lett volna, ha a koldus beletörődik a sorsába, vagy nem mer kiáltozni – a változáshoz cselekvő hitre is szükségünk van! Nem többet látunk-e, ha hittel teli lélekkel nézünk életünk lehetőségeire?

Dr. Ujszászi Zsuzsanna, gyülekezeti tag

Házastársi csendesnap Bodrogkeresztúron

A Húsvét és Pünkösd közötti időszakban, április 26-án tartott gyülekezetünk csendesnapot házastársak részére. A program célja az volt, hogy a keresztény közösség mindennapi színterének, egyúttal a család fundamentumának számító házastársi kapcsolat lehetőségeiről és kihívásairól beszéljünk. Az alkalom meghívott előadójának lelkészünk, András azt a Boros Lajost kérte fel, akinek megtérési története önmagában is tanúságtétel, és szorosan összekapcsolódott a házastárs és a család utáni vágyakozással.

Szombaton 10:00 órára gyülekeztünk a Betlehem Pihenőházban, ami annyi emlékeztető alkalomnak adott már otthont, hogy szinte családias légkörben kezdődhetett meg a csendesnap. A párok többsége a gyülekezetből már

ismerte egymást, találkozhattunk azonban új testvérekkel is, és jó volt látni, hogy nemcsak a tapasztalattal rendelkező korosztályok voltak jelen, hanem két ifjú pár is eljött, akik most tervezik összekötni életüket.

András rövid felvezetőjét követően Boros Lajos közös éneklésre invitált bennünket, majd röviden bemutatkozott. Akik még nem ismertük őt, meglepődve hallottuk, hogy bizony nem egyszerű élet az övé, igen mélyről indulva, nemcsak isteni, de emberi törvények szerint is súlyos bűnök és súlyos fizikai büntetés terhe alatt élt évtizedeken keresztül, mígnem egy karácsonyon megtért. Ekkor élete megváltozott, és bár a világi büntetések terhét még sokáig kellett hordoznia, Isten megszabadító kegyelme által lélekben már új ember lett, máshogy tekintett önmagára, sorstársai felé börtönmissziói szolgálatot vállalt, és mert hinni a jövőben, abban, hogy számára is elérhető lehet egy társsal, a házastárssal megélt közösség nyújtotta boldogság. Saját elmondása szerint, múltbeli helyzetét is elfogadva, egyetlen várározása volt ezzel kapcsolatban: nem külső vagy belső tulajdonságokon gondolkozott, hanem olyan társat szeretett volna, akiről bizonyos lehet, hogy Isten szánja neki, és kész volt akár azt is elfogadni, ha nem lesz ilyen. Ez a gondolat a házasságról való minden keresztény beszélgetés kiindulópontja is lehet, hiszen valóban, a legnagyobb ajándék, ha megérezhetjük, hogy a másik ember nem csupán tetszik, hanem Isten elkészített ajándéka a számunkra.

Lajos testvérünk előadásának központi gondolata szerint talán az a legfontosabb, hogy mindig legyen a házaspár között lelki kapcsolat, egyfajta kontaktus, és ne engedjük, hogy rövidebb vagy hosszabb kommunikációs zárlatok, „kontakthibák” miatt elkezdjünk eltávolodni, elhidegülni egymástól. Hangsúlyozta a megbocsátás képességének fontosságát, saját egónk visszaszorítását a másik fél iránti empátia és megértési készség növelése érdekében. S mivel Isten megadta neki a hittel és bizalommal remélt ajándékot, nemcsak teoretikusan beszélt, hanem saját boldog családi életük problémás helyzeteit is megosztotta velünk, bemutatva, hogy nekik mi segített egy-egy vitásabb helyzet megoldásában. Az időhiánnyal küzdő mai ember számára talán az egyik leghasznosabb tanácsa az volt, hogy saját zsúfolt programjaink és a családi igények alapján közösen beszéljünk meg, mikor minek adunk prioritást, milyen elvek szerint helyezünk valamit előtérbe. Így kölcsönös lesz az elfogadás, elkerülhetők a sérelmek, a magyarázkodás, a csalódás.

Az énekléssel zárt előadást a hallgatóságot is bevonó programrész követte. Minden pár kapott egy kérdőívet, melyen a közös életükkel kapcsolatos különböző helyzetekről alkotott véleményt és tapasztalatot kellett egymásnak elmondaniuk, szemtől-szemben, a többiektől félrevonulva, akár egy kisebb séta keretében. Bizonyára egyikünk számára sem volt újdonság ilyen témákról beszélgetni, mégis érdekes volt ilyen irányított, kitérést nem engedő módon szembesülni különböző kérdésekkel. Természetesen mindez kizárólag önismereti jelleggel történt, az elhangzottak az adott pár közös titkát képezték. Következő lépésként kettős párokba rendeződtünk, és a házaspárok megosztották egymással az iménti felismerésekből azt, amit átadhatónak, érzett. Egy óra körül Papp László testvérünk és segítőtársai jóvoltából háromfogásos finom ebédet költhettünk el együtt, amiért ezúton is köszönetünket fejezzük ki. Így lelki és testi táplálékkal egyaránt feltöltődve indulhattunk haza, hogy a mindennapokban továbbra is megéljük azt, miszerint „nem jó az embernek egyedül lenni”, és az egymás közötti kapcsolatban Isten gondoskodó szeretetét ismerhessük fel és adhassuk át egymásnak.

Dr. Simon Attila, presbiter

„Nem jó a lelkésznek egyedül szolgálni”

Május 10-én lezárult az egyházunk központjában folyó diakóniai szakirányú gyülekezetimunkatárs-képzés idei előadássorozata. Az ősztől tavaszig hét szombatot felölelő képzési napokon több mint százhusz résztvevő hat szolgálati területen (gyermek-, illetve ifjúsági munka, gyülekezetmenedzsment, diakónia, médiamunka, egyházzenei munkatárs) szerezhettek szaktudást. Hogyan kerültem a képzésre? Tavaly nyugdíjba vonultam, de már előtte jeleztem a lelkészünknek, hogy szívesen vállalnám gyülekezeti tagok látogatását, illetve felolvasást. Néhány héttel később egyházunk Facebook-oldalán olvastam a gyülekezetimunkatárs-képzés lehetőségéről, és úgy éreztem, ez lehet az én utam: a Jóisten lehetőséget kínál számomra, hogy bővísem ismereteimet. Ahogy a lelkészünk mondta: Isten ezt a feladatot szánta nekem – még hatvanon túl is –, amit igyekszem az Ő tetszésének megfelelően teljesíteni. Hiszem, hogy ha megtorpanok, Ő megmutatja a helyes utat. Izgatottan vártam az első alkalmat, 2024. szeptember 21-ét. Meghatottan néztem a kivetített képet az emmausi tanítványokról. Tudtam, ez nem lehet véletlen: itt a helyem, jó úton járok – „Velem vándorol utamon Jézus...” A képzés alapozó előadásai magas színvonalúak voltak, segítettek hitem elmélyítésében. Többek között: Jézus a

munkatársképzőn, ITT-HON, Ki az Úr a házban, Jézus személyének titkai, Böjt. A szekciófoglalkozások is sokat adtak ismereteim gyarapításához (pl. A diakónia története, Oltártól oltárig, Önkéntesmenedzsment alapok). A könyvajánlások közül például a „Kezek evangéliuma” című kötet mindig nálam van a látogatások alkalmával – biztos pontot jelent számomra. Szekcióvezetőnk, Gregersen-Labossa György útmutatásai nagy segítséget jelentettek, hiszen gyakorlati tapasztalatait is megosztotta velünk. Sok példát hallhattunk különböző, szolgálat közben megtapasztalt szituációkról. Megismerhettük Túrmezei Erzsébet és Sztéhlo Gábor egyedülálló, áldozatos munkásságát is.

Az utolsó képzési alkalmat gyakorlati terepen, a Sarepta Házban tartottuk, ahol ketten látogattunk meg egy lakót. A látogatás után megbeszéltük és kiértékeltek a tapasztalatokat, amelyekből értékes tanulságokat vontunk le, és tovább mélyítettük gyakorlati tudásunkat. Lelkészünk kérésére 2024 októberében örömmel vállaltam, hogy önkéntesként látogatom a szeretetotthonban élő, 92 éves Margó nénit. Bozorády Krisztina intézményvezető elmondta, hogy rokonai ritkán látogatják, ezért Margó néni gyakran szomorú. Már az első alkalommal érezhető volt, hogy Margó néni bizalommal fogad, nyitottan mesél életéről, és szívesen beszélget velem. Hálás volt a látogatásaimért, mindig így búcsúzott: „Nagyon várom, hogy megint gyere.” Margó néni a Nagyhéten „hazatért” Teremtőjéhez. Várom, Urunk kit bíz rám ezután.

Elérkezett 2025. május 10., a képzés hetedik és egyben utolsó foglalkozása. Nem tudom elégszer megköszönni Istennek, hogy erőt adott, és minden alkalommal ott lehettem. Délelőtt még egy konzultációt tartottunk – leírtuk, honnan indultunk, és hová értünk el. A zárónapi hálaadó istentiszteletre gyülekezve megláttam lelkészeinket, Andrást és Ildikót. Szívem összeszorult, és hálával telt meg, amiért megtiszteltek jelenlétükkel ezen az ünnepi alkalmon. Jöhettek hozzátartozók is – a két fiam is ott volt. Az istentisztelet számomra nagyon meghatározó volt, sokszor küzdöttem a könnyeimmel – különösen az énekek alatt, amelyek szívből zengtek.

Feczenkó Julianna Ibolya, gyülekezeti tag

Információ

Ünnepi alkalmak:

június 8. vasárnap 9.00 óra	Pünkösdi istentisztelet
június 9. hétfő 9.00 óra	Pünkösdi istentisztelet

Közelgő gyülekezeti eseményeink:

június 22 – 27.	ifjúsági tábor Bodrogkeresztúron
július 3-6.	csendesnapok Bodrogkeresztúron

Rendszeres gyülekezeti alkalmak:

Szerda: 16.00 óra	– Imaóra
Csütörtök: 18.00 óra	– Bibliaóra
Az utolsó alkalom június 12., utána nyári szünet. Szeptemberben újra kezdünk.	
Péntek: 17.00 óra	– Esti istentisztelet
Péntek: 18.00 óra	– Ifjúsági óra
Vasárnap 9.00 óra	– Istentisztelet gyermekfoglalkozással

Minden hónap 3. hétfő: 17.00 óra – Női Kör
(Információ: Kovácsné Bertóthy Noémi, tel.: +36203927475)

Minden hónap 3. szerda: 18.00 óra – Férfi Kör
(Információ: Magyar Tamás, tel.: +36306688729)

Felnőtt keresztelezésre való felkészítés, keresztelő, esketés, temetés, egyéni gyónás és személyes beszélgetés esetén információ: Bozorády András lelkész, telefon: +36208243085

Anyakönyvi események (2025. március 1. – 2025. május 31.):

Keresztelés:

Kowaczics Emília Léna

Házasságkötés

Szakács Gábor – Jakab Vivien, Szokol István – Hernádi Anett, Centeri Levente – Baraksó Eszter

Temetés

Özv. Berecz Józsefné, Palicz András, Bogár Andrásné, Paulusz Pálné, Vidoven János

Az Evangélikus Külmisziói Egyesület nyári konferenciáját és ifjúsági táborát 2025. július 10-13-ig tartjuk Piliscsabán. Az alkalom csütörtökön 16 órakor kezdődik és vasárnap ebédrel ér véget.

Sok színes, változatos program várja a résztvevőket **SZOMJAZÓ SZIGETEK** témakörben.

Szeretettel hívjuk a fiatalokat is, számukra ifjúsági programokat, kirándulást szervezünk

Jelentkezés: beabalint.nairobi@gmail.com 06 20 824 51 44
telefonszámon /Bálintné Kis Beáta/

Az áhítat és a „2020” című bizonyágtétel szövege mellett Simon András grafikusművész két rajza látható.

A hírlevél önkéntes munkával készül.
Köszönjük a nyomdaköltséghez való hozzájárulásokat!

Kiadja a Nyíregyházi Emmaus Egyházközség, belső használatra, ingyenes terjesztésben.
A kiadásért felelős: Bozorády András lelkész
Szerkesztőbizottság: dr. Bakk Judit, dr. Bálintné Kis Beáta, dr. Ujszászi Zsuzsanna, dr. Simon Attila (felelős szerkesztő)
Megjelenik alkalmanként.
Készült 150 példányban.